

bejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Bestemmelsen præciserer, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om læge- og arbejdsmedicinske undersøgelser, herunder om de forebyggende undersøgelser, der er omhandlet i Rådets direktiv (90/394/EØF) af 28. juni 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod kræftfremkaldende stoffer (sjette særdirektiv), i Rådets direktiv (90/679/EØF) af 26. november 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod biologiske agenser (syvende særdirektiv), med senere ændringer, og i Rådets direktiv 92/85 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, der er gravide, som lige har født eller som ammer, samt om betaling af udgifterne for sådanne undersøgelser, om dækning af hyretab, om de søfarendes pligt til at lade sig undersøge, og om helbredsoplysninger.

Det er fundet hensigtsmæssigt at indføre en udtrykkelig hjemmel til disse undersøgelser m.v., der vil blive gennemført uden udgift for den ansatte.

Reglerne, der vil blive fastsat i tæt samarbejde med erhvervets parter, vil sikre de søfarende samme beskyttelsesniveau, som er gældende for arbejdstagere på land.

Til nr. 2

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 14, stk. 2, jf. bemærkningerne til nr. 3.

Til nr. 3

Forslaget indebærer, at erhvervsministeren kan bestemme, at beføjelser efter denne lov kan udøves af andre offentlige myndigheder. Baggrunden for ændringen er, at afgrænsningen mellem Søfartsstyrelsen og andre specialmyndigheder, navnlig Arbejdstilsynet, i konkrete tilfælde kan være vanskelig, eftersom flere myndigheder i grænsetilfælde kan have kompetence inden for samme område. Som eksempel kan nævnes, at der i en række grusgrave anvendes entreprenørmateriel monteret på flydende pramme. Søfartsstyrelsen fører tilsyn med sådanne pramme, hvorimod arbejdet i grusgravene i øvrigt er omfattet af arbejdsmiljøloven.

I sådanne grænsetilfælde vil det være praktisk med henblik på den bedst mulige udnyttelse af tilsynsmyndighedernes ressourcer at kunne fastlægge en arbejdsdeling, hvorefter andre myndigheder inden for afgrænsede områder, som ikke fordrer sø-

fartsmæssig viden og erfaring, udøver beføjelser efter Lov om skibes sikkerhed.

Til nr. 4

Ændringen af bestemmelsen om autorisation af klassifikationsselskaber mv. er alene af redaktionel karakter.

Til nr. 5 og 6

Bestemmelserne indføres for at forebygge, at handelsflåden undlader at lade skibe klasse med den følge, at syn af skibene i det hele skal udføres af Søfartsstyrelsen. Handelsflådens skibe er i det store og hele klassede, dvs. optaget i klassifikationsselskabernes registre, da dette normalt er en nødvendig forudsætning for at indgå befragtningsaftaler og sejle i udlandet, samt få skib og ladning forsikret til en rimelig præmie og derved opnå en passende driftsøkonomi. For fiskeflådens vedkommende, hvor der ikke er samme tradition for at lade skibene klasse, findes der – bortset fra ca. 20 grønlandske fiskeskibe – kun 10 fiskeskibe, der er over 45 meter i længden. Af disse 10 er de 9 allerede klassede.

Et skibs længde angives i dets målebrev. Det fremgår af bestemmelsen i Meddelelser fra Søfartsstyrelsen B, afsnit II – 1, regel 2.2, hvorledes et skibs længde fastlægges.

Reglerne om obligatorisk klasning, der vil blive fastsat i medfør af bestemmelsen i § 19 a, vil blive udformet således, at alene nybyggede skibe samt skibe, der indflages fra udlandet, vil blive omfattet af den obligatoriske klasning. Efter behov kan erhvervsministeren i bestemmelserne fastsætte, hvilket omfang klasninger skal have.

I regelsættet påtænkes endvidere indført bestemmelser, hvorefter Søfartsstyrelsen i særlige tilfælde, fx såfremt der måtte opstå uoverensstemmelser, der ikke vedrører sikkerhedsmæssige forhold, mellem et enkelt rederi og klassifikationsselskaberne, kan meddele fritagelse fra kravet om obligatorisk klasning. Når Søfartsstyrelsen foretager syn mv., fordi der er meddelt fritagelse fra reglerne om obligatorisk klasning, er disse ikke gratis, jf. den foreslåede § 20, stk. 2, nr. 2.

Efter bestemmelsen i § 19, stk. 3, har Søfartsstyrelsen ikke pligt til selv at udføre syn og foretage godkendelser m.v., der er omfattet af en autorisation, som er udstedt i medfør af bestemmelsens stk. 1 eller stk. 2. Bestemmelsen medfører ingen eneret for klassifikationsselskaberne, idet Søfartsstyrelsen på alle områder kan beslutte selv at gå ind, uanset at selskaberne er autoriserede. Dette forventes imidlertid kun at ske, hvor der er særlige grunde hertil, fx med hen-